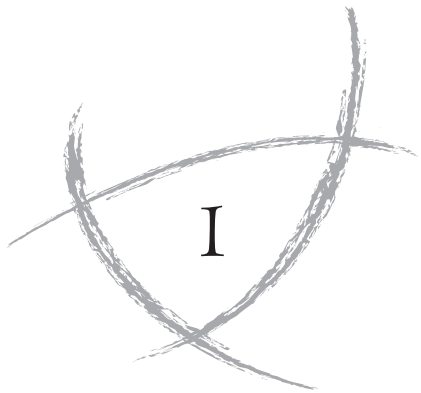

„Myslíte si, že je fakt skutečný?“ zeptala se Blue. Seděli pod kradmým letním nebem mezi duby, jež se nad nimi tyčily do výšky. Vlhkou hlínou se na povrch prodíraly kameny a kořeny stromů. Tetelící se vzduch kolem nich se nijak nepodobal podmračnému chladu podzimu, který před chvílkou opustili. Toužili po létě, a tak jim Borovodí dalo léto.

Richard Gansey III. ležel uvolněně na zádech a upíral pohled na omamnou, hřejivou modř nad větvovím. Na sobě měl khaki společenské kalhoty a citronově žlutý svetr s věckem a vypadal v nich lenivě, ležérně, jako požitkářský dědic lesa, jenž ho obklopoval. „Co jestli je skutečné?“

Blue řekla: „Co když pokaždé, když sem přijdeme, usneme a zdá se nám stejný sen?“

Věděla, že to není pravda, ale utěšovala ji a zároveň vzrušovala představa, že jsou navzájem natolik propojení, že Borovodí ztělesňuje něco, na co všichni myslí, když zavřou oči.

„Poznám, jestli spím, nebo jsem vzhůru,“ opáčil Ronan Lynch. Jestliže všechno v Ganseyho okolí mělo oblé hrany, bylo spořádané, stejnorodé a mizelo do ztracena, pak byl Ronan ostrý a temný a v nesouladu se vším ostatním drsně vyčníval ze zbytku lesa.

Adam Parrish stočený do klubíčka v zašpiněných opotřebovaných montérkách se zeptal: „Víš to jistě?“

Ronan vydal ošklivý zvuk značící buď opovržení, nebo pobavení. Byl jako Borovodí: tvůrce snů. Jestliže nebyl s to poznat rozdíl mezi sněním a bděním, pak jen proto, že pro něj takový rozdíl nic neznamenal.

„Možná jsem vysnil *tebe*,“ řekl.

„V tom případě díky za ty rovný zuby,“ řekl Adam.

Borovodí bylo plné života, který kolem nich bzučel a mručel. Nad hlavami se jim ozývalo pleskání křídel ptáků, kteří jinde než v tomhle lese neexistovali. Někde poblíž se hnala voda přes kameny. Staré a majestátní stromy porůstal huňatý mech a lišejníky. Blue si pomyslela, že les vypadá moudře, i když to možná bylo tím, že věděla, že má svoje vlastní vědomí. Když dovolila své mysli zatoulat se dost daleko, téměř cítila, jak jí les naslouchá. Těžko se to vysvětlovalo. Byl to podobný pocit, jako když vám někdo přejíždí rukou těsně nad kůží, ale nedotýká se vás.

Adam před nějakou dobou prohlásil: „Než se do jeskyně vydáme, musíme znovu získat důvěru Borovodí.“

Blue nechápala, co pro Adama znamená, že je s lesem tolik propojený, že mu slíbil, že bude jeho rukama a očima. Sem tam pojímala podezření, že to zcela nechápe ani Adam. Na jeho radu se však celá skupinka zas a znovu vydávala do Borovodí, kde se procházeli mezi stromy, opatrně les prozkoumávali, nic z něj neodnášeli. Chodili kolem jeskyně, jež možná uchovává jak Glendowera... tak Mauru.

Mamku.

Vzkaz, který po sobě před více než měsícem zanechala, neprozrazoval, kdy má Maura v plánu se vrátit. Neprozrazoval,